

YÜZLEŞME

Reşide GÜRSES

Ragıp Bey; eşinin, kızının ve oğlunun kendisini telefonla aramaktan imtina ettiği günler yaşıyordu, hayat masalının bitiş noktasında... Devamlı yağan yağmurun yarattığı kapalı, boğucu, sıkıcı ve boz bulanık havanın da etkisiyle birkaç gündür yatağından hiç mi hiç çıkmak istemiyordu. Sağlıkla ilgili problemlerin en üst seviyelere çıktığı bu günleri, yalnızlığının da yarattığı buruklukla biraz daha melul ve meyus, biraz daha süzgün ve durgun, biraz daha kırgın ve mahzun geçirmişti. Her şeyde olduğu gibi, bu sıkıntının da bir sonu olduğunu biliyordu ama yine de canının yanmasına bir türlü engel olamıyordu. Can sıkıcı bu durumdan kurtulmak için kendinde herhangi bir güç ve kuvvet bulamıyordu. Meğer bilmek ile yapabilmek arasındaki fark ne kadar da büyükmüş!...

Hiçbir şey yapmak istemeyen bir kişinin hâletiruhiyesi içinde bitmek, tükenmek bilmeyen saniyeler, saatler, günler birbirini kovalayıp gidiyordu. Sanki dünya yıkılmış da altında kalmıştı... Oysa doktorlar ona, günde yarım saat de olsa odanın dışına; koridora, dinlenme odasına; güneşli havalarda da mümkün oldukça bahçeye çıkmasını tavsiye etmişlerdi. Odanın hemen dışındaki tekerlekli sandalye; emre amade bir şekilde onu çamların, meşelerin ve bir de asırlık çınarın gölgelerinde eylene şirin bir bahçeye çıkarmak için hazır olda bekliyordu ama ne mümkün... Son günlerde hayata biraz daha küsmüş bir insan olarak her şeyden elini eteğini çekmişti Ragıp Bey. Ebedî hayatına bir an önce geçmek için can atıyor gibiydi...

Kaldığı odaya, kendi yatağıyla birlikte bakıcı kadın için ayrılmış bir yatak zar zor sığdırılabilmmişti. Devasa odaları olan malikânedden sonra, oldukça loş ve basık yapısıyla bu küçük oda, ona şimdi daha bir dar gelir olmuştu. Yıllarca “benim” dediği o koskoca malikâneye sığdırılamamıştı işte. Ne gam...

Ruhunu daraltan bu loşluk içinde, yatağını yadırgamış olmasına ve doktorların onca tavsiyesine rağmen yatağından bir türlü çıkmak istemiyordu. Bakımüne geldiğinden beri geçen şu iki hafta boyunca gözlerine bir damla uyku girmemişti. Gözleri uykuya, uyku da gözlerine hasret... Sabaha yakın içi geçer gibi oluyor, çok geçmeden, hemen uyanıyordu. Üzerinde dinlenilesi bir ağırlık vardı ama bir türlü uyuyamıyordu. Kafasının içinde binbir düşünce: Kabuller, retler; olurlar, olmazlar; açmazlar, çıkmazlar... Pazar hariç haftanın her günü yorgunluk nedir bilmeden yoğun bir şekilde çalıştığı o günlerde, bir gün bile uykusuzluk çektiğini hiç hatırlamıyordu. Bu hastalık üzerine, yaşadığı bu uykusuzluk onu iyice yıpratmış ve çökertmişti. Göz cukurları morarmış, göz kapakları şişmiş, elmacık kemikleri zayıflıktan iyice ortaya çıkmış, yüzü çökmüş, bir deri, bir kemik kalmıştı. O devasa cüssesinden hiçbir eser kalmamıştı. Bu hâliyle bir heyulayı andırıyordu. Bu hastalık döneminde yılların yarattığı yorgunluğu da iyiden iyiye hisseder olmuştu. “Çıkmadık canda ümit var”dı ama... Umudunu yitirmiş hâliyle o, asırlardır yatıyormuşçasına bitkin ve bitap düşmüştü.

Yatağa mahkûm olduğu bu zorlu günlerde Ragıp Bey'e iki kadın eşlik etmekteydi. Ne de olsa insan yükü ağırdı... Onlar Ragıp Bey'in eli ayağıydılar. Gülümser Hanım sabah yediden, akşam yediye kadar, Leyla Hanım ise akşam yediden sabah yediye kadar ona göz kulak oluyordu.

Ragıp Bey'in, bakımevindeyken hayatla kurduğu tek bir bağ vardı; o da her gün sabahın kör karanlığında, yatağın ve yastığın desteğiyle şöyle bir doğrulup kahvaltı saatine kadar odanın penceresinden dışarıyı dalgın dalgın seyretmek... Karanlıktan aydınlığa uzanan zaman çizgisi içerisinde bahçenin siyahtan beyaza, beyazdan kendi rengine dönüşümünü her keşfedişinde Ragıp Bey; kendi yolculuğundan izler yakaladığı o anları, pürtelaşla geçen ve şimdi “...bir göz açıp yummuş gibi” gelen hayatını aydınlatan bir kandil olarak görüyordu.

O gün, yine her zaman olduğu gibi geceleri yanında kalan bakıcı kadından, pencereden dışarıyı seyredecek şekilde yatağını hafifçe doğrultmasını ve arkasını da bir yastıkla desteklemesini istedi. Kahvaltı vakti gelene kadar da lambaların gölgesindeki loş bahçeyi seyretti. Seyrederken de hayatını gözden geçirircesine şöyle bir baktı geriye; yoğun bir çalışma telaşı içinde bir su misali akıp giden hayatının, yel gibi esip gittiğini düşündü. O güne kadar üzerinde düşünme gereği ve fırsatı bulamadığı onca sene, demek bir serabın peşinde koşmakla geçmişti: “Evlerim, arabalarım, bağlarım bahçelerim...”, “eşim, evlatlarım... şirketlerim, holdinglerim...” Birden kafasında, bir

şimşek çakmışçasına: “*Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür.*” ve “*Bu dünya hayatı ancak bir eğlence ve oyundan ibarettir.*” sözleri kafasının içinde evrilip çevrilmeye başladı. Şimdi bu sözleri anlamının getirdiği bir farkındalık yaşıyordu. Dışarıda da hava sanki içine ayna tutar gibi yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. İçinden: “*İşte güneşin yeryüzünü ışınlarıyla neşelendirdiği bir sonbahar sabahı.*”, “*İşte fâni dünya.*” dedi. Ömrünün son demleri olduğunu hissettiği şu günlerde, üç gün boyunca yağın yağmurla birlikte bir renk cümbüşü içinde güneşin rengine boyanmış, yeşilden sütlü kahveye, sarıdan toprak rengine kadar uzanan renk çeşitliliği içinde pek çok yaprak... Kimi dalında kimi havada çoğu da yerde; kırık dökük, un ufak... “*Hazan*” ve “*hüzün*” hayatın toprağa bakan yüzü olsa gerek...

Bu manzara karşısında içi biraz daha kararan, hüzne boğulan ve hayata iyice küsmüş olan Ragıp Bey; yağmur bulutlarının yeryüzünün renklerini solduran gölgesinde biraz daha kendi kabuğuna çekilmiş olarak hiç gitmeyecekmişçesine, bitmeyecekmişçesine yaşadığı bu hüznün pençesinden kendini kurtarmak istiyordu...

Fuzulî'nin:

*“Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge,
Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı”.*

dediği üzere yaşanan bu seher vaktinde Ragıp Bey; Leyla Hanım'dan pencereyi aralamasını isterken birden derdine derman bulmuş olmanın getirdiği bir rahatlık, bir başkalık içinde buldu kendini. Yüreğinden taşan büyük bir ferahlık... Terütaze ışıklar bugün bir başkaydı. Günlerdir yaşadığı hüznü silecek bir güzellik ortalığı kaplamıştı; tıpkı siyahtan beyaza, beyazdan renklerin ahengine ulaşan bu bahçe gibi... Bahçeyi seyredeli bir veya birkaç saat geçmişti ki güneş kendini iyice göstermeye başlamış, etrafı ısıtmış, ısıttıkça da ısıtmıştı. İnsanın içindeki buzları, kırgınlıkları da bertaraf eden bir sıcaklık, her şeyi ama her şeyi sımsıkı sarmıştı. Ragıp Bey'e derin derin nefes alma imkânı bahşeden bu tatlı hava, Leyla Hanım'ın pencereyi açmasıyla birlikte odaya doldu. Toprağın, yağmurun ve yaprağın kokusu etrafı sardı. Ragıp Bey, bir kuş tüyü kadar hafiflediğini hissetti. Altı aydır sürüp giden sıkıntılara son noktayı koyabilmenin hafifliğini yaşıyordu. Her şey kafada bitiyordu demek. Şimdi büyük bir cendereden kurtulmanın rahatlığı vardı üstünde. Ayrıca güneşten süzülen hüzmelerin bakımevinin bahçesindeki asırlık çınarı dostça sarıp sarmalayışını görmek ona ayrı bir heyecan vermişti:

“Kendi efkârımca okur yazarım,

Bir dost bulamadım gün akşam oldu.”

misali kimli kimsesizliği içinde, insanın bu devasa çınarın yerinde olası geliyordu. İlkbahardan kalma ışık demetlerinin taze bir bahar coşkusu içinde etrafı kolaçan edişi, sonbaharın renk, ses ve koku çeşitliliğine ayrı bir letafet katıyordu. Toprağa sağanak sağanak düşen yağmura sarı, turuncu, yeşil yapraklar da birbirleriyle yarışarcasına eşlik ediyordu. Sicim sicim düşen yağmurun kimi kurumuş kimi yeşilliğini kaybetmemiş yapraklarla oluşturduğu ahenge, toprağın ve güneşin el vermesiyle birlikte etrafa yayılan koku ve ses bir harikaydı. Her şeye ama her şeye ferahlık, tazelik ve canlılık aşılayan, her şeyin yeniden hayat bulacağına işaret eden bir zindelik, Ragıp Bey’in ta içine kadar işleyen bu ahenk, tatlı bir rayiha olarak odanın köşe bucak her tarafını doldurmuştu. İçinden “*Bu bir rıza lokmasıdır.*” diye geçiren Ragıp Bey içeri dolan havanın kendinde yarattığı hoşluk/mestlik içinde, eşi ve çocukları gelmiş veya gelmemiş umursamaksızın bu muhteşem manzarayı büyük bir hayranlık içinde seyretmeye koyulmuştu. Şimdi kendisini, çocuklar kadar şen hissediyordu.

Altı ay öncesine kadar turp gibiydi. İhtiyar delikanlı gibi dimdik ayakta, şirketinin başındaydı. Taşı sıkça suyunu çıkaracak güç ve kuvvetteydi. Bastığı yeri zıngıl zıngıl zıngıldattığı o günler... “*Hey gidi günler hey! Çocukluk, gençlik!...*” Şimdi ise hiç mi hiç kocamayan gönül bir tarafta, yaşlılık ve hastalık diğer taraftaydı. İç geçirdi. Kanunî Sultan Süleyman yani, şair Muhibbi boşa dememişti:

“*Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi*

Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi.”

Mevki, makam ve mansıpta en üst seviyelere kadar yükselmişti. Para pul, mal mülk, her şey... “Yürü ya kulum.” hesabı, malı ve mülkü her geçen gün arttıkça artmıştı. “İşler tıklarında.” dedikleri şey bu olsa gerek. Sadece ülkenin değil, dünyanın da sayılı zenginleri arasına girmişti. “*Bu bahçenin batacağını hiç zannetmem. Kıyametin kopacağını da sanmıyorum...*” dedirtircesine işler tıklarında gitmişti. Daha düne kadar her şey yolundaydı. İşleri de hep rast gitmişti...

Yüksek tahsilini Almanyada yapmış ve okulunu en iyi dereceyle bitirmişti. Okulu bitirir bitirmez de ona pek çok teklif gelmişti: “*Almanyada kalın ve bizimle çalışın. Bu teklifimizi lütfen dikkate alın ve burada kalın. Buranın çalışma imkânları, siz de bilirsiniz ki hem daha iyi hem daha avantajlı.*

Burada çalıştığımızda kendinizi daha çok geliştirme şansını da yakalarsınız. Eğer ülkenize dönecek olursanız bunların hiçbirini bulamazsınız. Burada kazanacağımızın onda birini dahi ülkenizde alamazsınız.” yönündeki ikna çabalarının hepsini kulak ardı etmiş ve Almanya’da çalışması yönünde kendisine yapılan tüm çalışma tekliflerini elinin tersiyle itmiş ve bir kalemde silmişti. Bir bilinmeze doğru adım attığını bile bile yine de memleketine dönmeyi tercih etmişti. İçinde: “*Acaba bilgimi kullanabileceğim bir ortam bulabileceğim miyim?*” endişesi olsa da o, yine de memleketine dönmüştü.

Çalışma hayatına, ülkesinin ilk ve en iyi mühendislerinden biri olarak başlamıştı. Memleketindeki sayılı makine mühendislerinden biri olarak çok önemli projelere imza atmıştı. Dolu dolu geçen yıllar sonrasında, gelebileceği en üst noktaya kadar çıkmış ve emekli olmuştu. Ülkesinde yapılan önemli işlerin hemen hemen hepsinde onun imzası vardı. İnsana hizmetin Hakk’a hizmet olduğu anlayışı içinde geçen seneler... Bundan büyük mutluluk olur muydu? Pek az kula nasip olmuş büyük bir saadet yaşıyordu. Geçmişle ilgili bir nefis muhasebesini yaptığı zamanlarda: “*İyi ki memleketimde çalışmışım.*” dediği çok olmuştu. Yaban ellerde çalışmayı tercih etmediği için de çok memnundu.

Geçmişe şöyle bir baktı: Hayatın teker misali iniş ve çıkışlarını yaşamaksızın uzun yıllar domino etkisi altında cereyan eden uzun bir hayat sürmüştü. Hayatı, tekerin hep yüksek tarafında seyretmişti. Seyir defterinde bu son altı aya kadar ne sağlık ne iş ne ev ne de başka bir konuda herhangi bir olumsuzluk yaşadığını hatırlamıyordu. Yaşlılık kapıdaydı ama o yaşlılığın da acı yüzüyle uzun süre karşılaşmamıştı. Her çıkışın bir inişi olduğunu düşündürmeyen başarılar ve ödüllere dolu bir hayatı onunki...

Lügatinde “sıkıntı”, “zorluk”, “hastalık”, “başarısızlık” gibi kelimelerin adı değil, izi dahi yoktu. Bu kelimelerin hiçbirisiyle son altı aya gelinceye kadar karşılaşmadı. Geçen zamana yenik düşmeye başladığı son aylarda, hayatın sert yüzüyle de karşılaşmış oldu. İnişe geçmişti artık. Hızla yokuş aşağı iniyordu... Yürümeye mecali yoktu. Büyük acılar içinde -çok ender de olsa- zaman zaman yürüteç kullanmaya da çalıştığı olmuyor değildi ama yürümeye başlar başlamaz takati kesiliyor, nefes almakta zorlanıyor, birden bire amansız bir öksürük yakasına yapıyor, bir türlü gitmek bilmiyordu. Onun için yürüme denemeleri yapmaktan çoğu kez imtina eder olmuştu. Emeklemeye çalışan bir çocuk gibi böyle âciz kalacağını hiç mi hiç aklına getirmemişti. Arabasını daha sekiz ay önce yenilemişti. İki ay kadar bindiği son model ara-

ba şimdi kapının önünde, sahibini bekliyordu. Oysa şimdilerde artık odadan odaya geçerken bile tekerlekli sandalyeyi tercih etmek zorundaydı.

Ne olmuşsa bu son altı ay içinde olmuştu. Bir nisan sabahı aşırı hâlsizlik, yüksek ateş, yıkıcı bir baş ve karın ağrısıyla uyanmıştı. Bir taraftan kendini çok hâlsiz ve bitkin hissediyor, diğer taraftan da tir tir titriyordu. O güne kadar bir gün bile doğru dürüst başının ağrıdığını hatırlamayan Ragıp Bey; o gün işe gitmek şöyle dursun, hastaneye bile gidecek gücü kendisinde bulamamıştı. Nihayetinde aile doktorunu eve çağırılmışlardı. Eve gelen aile doktoru muayene sonrasında kendisine: “*Ağır bir grip geçiriyorsunuz. İlaçlarınızı yazdım. Lütfen ilaçlarınızı zamanında almayı ihmal etmeyiniz. Bol bol su içiniz. Son günlerde grip vakaları artmış durumda. Siz de bu salgından etkilenmiş olmalısınız. İlaçlarınızı lütfen düzenli kullanın... Zatürreye çevirmesin!*” demişti. Ragıp Bey ilaçlarını düzenli şekilde kullandı ama “*İlaçla bir haftada, ilaçsız yedi günde geçer.*” denilmesine rağmen, rahatsızlığı bir türlü geçmek bilmiyordu. İki hafta sonrasında daha da kötü oldu. Ailesi onu hastaneye götürmek için ambulans çağırmak zorunda kaldı. Bu kez “zatürre” teşhisi konuldu. Yoğun bir tedavi süreci geçirdi. On gün sonra eve geldiğinde kendini daha iyi hissediyordu. İki hafta aradan sonra şirkete gitmeye de başlamıştı. Gelmediği dönemde de şirketin işlerini yürütmek üzere kızına vekâlet vermişti. Kızının ve oğlunun şirketin devamı ile ilgili herhangi bir talebi hiç olmamıştı... Hasta olduğu bu dönemde hayatla ilgili başka planları olmasına rağmen kızı, geçici bir süre olduğunu düşünerek şirket işlerini üstüne almakta tereddüt etmedi. Ragıp Bey, eşiyle birlikte kurduğu bu aile şirketlerinin sadece kendiyile ayakta durduğunu biliyordu çünkü hem oğlunun hem de kızının hayatla ilgili farklı planları vardı. Evlatlarının şirketin başına geçmesini zaman zaman arzulamıyor değildi ama onları bu konuda zorlamak da istemedi... Zaten bir doktor emekli olan eşinin de şirketle ilgisi sadece ortak olarak yarı yarıya hissedar olmaktan öteye gitmedi. İyileştikten sonra şirkete ancak iki hafta ya da üç hafta gidebildi. Sonra yine bir sabah, aşırı ter ve ateşle uyandı. Hâlsiz ve bitkindi. Yataktan kalkacak gücü yoktu. Zor nefes alıp veriyordu. Ambulansla hastaneye götürüldüğünde hemen yoğun bakım ünitesine aldılar. Ölümle kalım arasında gidip geldi. Kendinde olmaksızın birkaç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra normal odaya çıkarıldı. Yanında refakatçisiyle birkaç gün de burada kaldı. Bakımevine yerleştirildiği şu son üç haftaya kadar bu şekilde birkaç ay geçirdi. Eviyle hastane arasında gidip gidip geldi... İyileşir gibi olunca eve geliyor, kötüleşince de yine hastaneye kaldırılıyordu. Sağlığı günden güne kötüye gidiyordu. Ağzından bir lokma geçmez olmuştu. Artık midesinden beslenmeye başlamıştı. Eşi ve çocukları:

“*Hemşirelerin denetiminde olman daha iyidir.*” diyerek onu bir bakımevine yerleştirdiler.

Eşi ve çocuklarının bakımevine, bakıcılara harcama yaparken gösterdikleri isteksizliği, tekerlekli sandalyesinden sessiz ve sakin bir şekilde izliyordu. “*Maazallah, hastane vb. masraflarımı benim paramla değil de kendi kazançlarından karşılasalardı...*” Aklına bile getirmek istemiyordu... Kızının “*Babamın masrafları arttıkça artıyor anne; bakıcılar, ilaçlar, hastane masrafları...*” şeklindeki serzenişine, eşinin söylenenleri onaylarcasına sessiz kalışına birkaç sefer şahit olmuştu. Artık bir an önce ölsün diye gözüne bakar olmuşlardı. “*Babam darılır.*” “*Eşim üzülür, kırılır.*” gibi endişeler taşınmaksızın her şey gözünün önünde cereyan eder olmuştu. Bazen öyle şeyler kulağına çalınıyordu ki ağzı açık kalıyordu. Bu yüzden hayatının kalan bölümünü eşinden ve çocuklarından uzakta bir yerde, bakımevinde sürdürmek onun da işine gelmişti. Bakımevine gitmesi yönünde alınan karara içten içe sevinmiyor değildi.

Kısa süre zarfında bakımevine yerleştirilen Ragıp Bey; birkaç gün içinde ayaklarında değil yürümek, ayağa kalkacak gücü bile bulmakta zorlanır olmuştu. Önce kendini zorlayarak yürüteçle ayağa kalkmayı denedi ama ne mümkün... Bu dönemde tekerlekli sandalye onun en büyük yardımcısı oldu. Onu bir nebze de olsa yatağa mahkûm olmaktan, küçük bir odaya hapsolmaktan kurtardı; dışa açılan penceresi olarak onu güneşle kucaklaştırdı.

Sağlığın onu terk edeceğini hiç aklına getirmeden hep öyle sağlıklı hep öyle güçlü ve kuvvetli yaşanacağı zannedilen günler, hep bir heves ile geçip gitmişti. Bir şarkıdaki şu sözleri şimdi daha iyi anlıyordu:

“Ne sevincin ömrü varmış,

Ne gün gören çok yaşarmış.”

Gülümser Hanım gelir gelmez, sabanın bahçede oluşturduğu kokuyu daha çok içine çekebilmek için günlerdir ilk defa ondan kendini bahçeye indirmesi ricasında bulundu. Şirket avukatını da telefonla arayıp yanına gelmesini istedi. Kendine eşlik edecek amel olarak mal varlığının önemli bir kısmını her zaman olduğu gibi Yardımseverler Vakfına, hatırı sayılır bir meblağıyı da kimsesiz çocuklarla ilgili pek çok derneğe bağış olarak vermek istediğini söyledi. Kalan mal varlığını da arkadaşı Mehmet Bey'e bıraktığını belirtti ve bunlar için gereken evrakları imzaladı. Bu zor zamanlarında bakımını üstlenmiş olan ve onu yalnız bırakmayan Gülümser Hanım ile Leyla Hanım'a da borçlu kalmak istemiyordu. Son olarak avukatına, bu iki cefakeş

kadına birer ev bırakmak istediğini ifade etti ve bu hususta yapılacak işlemleri yapması için de talimatını verdi, gerekli imzaları attı. Sonra da avukatına her şey için teşekkür etti. Bu, veda edercesine bir teşekkürdü. Şimdi içinde-kısa bir zaman da olsa zahmetini çeken bu insanlara karşı- biraz olsun borcunu ödemiş bir insanın rahatlığı ve huzuru vardı.

Gülümser Hanım önünde tekerlekli sandalyeyle yanına geldiğinde saat ona gelmek üzereydi. Bugün Ragıp Bey'in doğumunun yıl dönümüydü. Bundan seksen yıl önce, 29 Ekim saat onda, Cumhuriyet'in kuruluşunun yedinci yılında anne ve babasının uzun yıllar hasretle beklediği çocuk olarak dünyaya gözlerini açmıştı. Doktorların "mucize" olarak baktıkları bu doğum, tüm aile fertlerini çok mutlu etmişti. Onun dünyayı teşrifıyla ailedeki heyecanlı bekleme yerini çöşkuya, sevince bırakmış ve aile fertlerinin birlikteliğinin mutlulukla taçlandığı anlara dönüşmüştü. Beypazarı'nın ileri gelen ailelerinin torunu olarak dünyaya gözlerini açan Ragıp; üç evin göz bebeği, küçük beyi olarak büyük bir sevgi çemberi içinde büyümüş, büyütülmüştü. Sevgiyle, şevkatle yoğrulmuş bir çocukluk geçiren RagıpBey; üzerine bu kadar düşülmesine ve titrenmesine rağmen hiçbir zaman şımarmamış, şımartılmamıştı. Hayatının her dönemi büyük bir zenginlik içinde geçmekle birlikte o, her zaman mütevazı yaşamayı ve yardım etmeyi kendine düstur edinmişti.

Hayatta eşinden, oğlundan ve kızından başka hiçbir akrabası olmayan Ragıp Bey'i bu doğum gününde onlar dâhil kimse ziyaret etmedi. Telefonla bile arayıp hâlini ve hatırını sormadı. Bunca yıl sonra, ilk defa yaş gününü kutlanmıyordu. Ragıp Bey, büyük bir burukluk yaşıyordu. Çok değil bundan önceki yaş gününde, daha henüz elden ayaktan düşmediği o günlerde, yaş gününün bir kutlama havasında geçtiğini daha dün gibi hatırlıyordu. Şimdi ise bir an önce gitsin diye gözüne bakılan bir adam olarak bir bakımevi köşesinde tıkalı kalmıştı. Yanında da sadece bakıcıları Gülümser Hanım ile Leyla Hanım vardı. Kendini bir kenara atılmış, hiçbir işe yaramaz bir bez parçası gibi hissediyordu. Şarkıda denildiği gibi:

"Hele bir düş de gör, düş de gör bir an

Bulunmaz inan ki hâl hatır soran.

Sen düşmanlarından görmediğini

Görürsün en canın, en yakınından."

"Düşenin dostu olmazmış dedikleri kadar varmış, bunu insan düşünce daha iyi anlıyormuş." diye geçirdi içinden. Düne kadar eşinin, kızının ve

oğlunun birkaç kez aramadan geçtiği tek bir gün dahi yoktu. Eşi Antalya'dan arardı. Ta oralardan “*Hesabıma 10.000 TL yatırır mısın canım, bugün oyun masasında çok kötü bir gün yaşıyorum. Hesabıma hemen yatırırsan iyi olur.*” Kızı “*Canım babacığım bugün alışveriş yaptım. İpin ucunu biraz kaçırılmışım, hesabıma 3.000 TL daha yatırır mısın?*”, oğlu “*Babacığım yeni bir araba alacağım bana 300.000 TL destek çıkar mısın?*”, “*Arkadaşla Avrupa'ya gideceğiz. Biraz para gönderir misin?*”lerle dolu ardı arkası kesilmeyen istekler listesi... Bunda Ragıp Bey'in tutumunun payı büyüktü. Dilek ağacı misali hep oradaydı... Hem eşinin hem de çocuklarının bir dediğini hiçbir zaman iki etmiyordu...

Bu yaş gününde de her zaman olduğu gibi oğlunun, kızının ve eşinin yanında olmasını isterdi. Gelmeyeceklerini anlayınca da ararlar ümidiyle beklemeye başladı. Bir saniye bile telefonda gözünü ayırmaksızın öylece hareketsiz saatlerce telefona baktı durdu... Nihayetinde çalan zil sesiyle irkildi. Oğlu veya kızı olduğunu düşünerek telefona sarıldı ama nafile. Telefonun ucundaki, aralarında hiçbir menfaat ilişkisi olmayan arkadaşı Mehmet Bey'di. Her zaman olduğu gibi yine o arıyordu... Can dostları bir yana bir zamanlar iş için, aş için kapısını aşındırmış olanların hiçbirinden eser yoktu.

Gülümser Hanım'dan kendisini bahçenin en büyük ağaçlarından biri olan asırlık çınarın altına götürmesini rica etti. Bakımevine geldiğinden beri bahçenin tek çınarı olan bu ağaçla arasında bir yakınlık oluşmuş, onunla arasında bir ünsiyet kurmuştu. Kimi dalda kimi yerde kimi de düşmeye yüz tutmuş sarı, yeşil, turuncu yapraklarıyla güneşin rengini almış bu devasa çınara şöyle bir baktı. Gülümser Hanım'a dönüp “*Ben biraz daha burada kalmak istiyorum. Sen yapacağın işler varsa gidebilirsin, bir saat sonra gelip beni içeri götürürsün.*” dedi. Allah razı olsun, Gülümser Hanım da Leyla Hanım da ona hiç yüksünmeden, en iyi şekilde bakıyorlardı.

Geçen bu altı ay zarfında doktorların bir anlam veremediği aşırı bir baş ağrısıyla birlikte, beyninin içinde zaman zaman dövülen tokmaklarla ve kafasından fişkırان ateşlerle beslenen zapt edilmez bir ağrının pençesinde erim erim eriyen Ragıp Bey, son durağa gelmeye ramak kala “iki kapılı bir han”ın çıkış kapısına ulaşan biri olarak şu sözleri ta içinde hissediyordu:

“Meğer hayat bir masalmış,

Zevk u sefa yalan imiş.”